

1801 2. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1802

tilstand, at de med Udsigt til Hæls i længere Tid kunne optage Kampen mod en Fjende af den Styrke og den Bevæbning, som der er Sandsynlighed for vil angribe Kjøbenhavn fra Søsiden. Det gjælder paa dette Omraade, hvad der gjælder paa andre, at det er umuligt for et lille Land som Danmark at udvikle en saadan Modstandskraft, at træffe saadanne Forsvarsforanstaltninger, at det i længere Tid vil være i Stand til at udholde Kampen mod en Stormagt eller en i høj Grad overlegen Fjende. Jeg tror, at det er et Maal, vi slet ikke skulle stille os, thi dersom man stiller sig dette Maal, kommer man ind paa en farlig Vej. Man kommer til at optable faste Verker, det ene større og stærkere end det andet, som man mangler Evne til at betale, og som man mangler Evne til at forsvare. Man skaber en Rustning, der bliver saa tung, at den, naar vi ville isøre os den, tynger os til Jorden og hindrer os i at forsvare os i Stedet for at hjælpe os. Dette Maal skulde vi altsaa ikke stræbe efter, men vi skulle stræbe efter i kortere Tid, at kunne udvikle en kraftig Modstand imod Angreb af en saadan Art, hvorved Fjenden paa en let og for ham lidet opoffrende Maade søger at tvinge os til at rette os efter hans Villie og Onsker. Til en saadan Kamp ere efter min Mening de nuværende Søforter, naar de blive forstærkede, fuldkomment tjenlige. De ere blevene bestykkede med det Skjts, som Rigsdagen med stor Beredvillighed hidtil har bevilget, og dersom man yderligere vil forsyne dem med det Skjts, som i Nar er forlangt paa Finantsloven, ville vi kunne holde en saadan Flaadefdeling, som der er Sandsynlighed for vil blive benyttet til et Angreb mod os, i en respektabel Afstand. Man vil vel vogte sig for at gaa ind paa et saa nært Hold, at man skulde kunne ødelægge Forterne, og jeg har i det Hele ikke nogen stor Tro til, at Pantserstibe med stor Driftighed ville gaa ind under Landbesættninger, der ere forsynede med godt Artilleri. Holde Skibene sig imidlertid i en stor Afstand, fjernes ogsaa Faren for en virksom Beskydning af Kjøbenhavn, og altsaa er Formaalet naaet. Det er disse Betragtninger, som have ledet mig og mine Kolleger til at foreslaa Rigsdagen at give de fornødne Bevillinger, for at man kunde skride til disse Foranstaltninger, og det er derfor, jeg, uden videre at gaa i Detail med Hensyn til de enkelte Ændringsforslag, tillader mig at anbefale dem til Thingets Vedtagelse.

21de December.

Conseilspræsidenten (Estrup): Det ærede Mindretal har i Betænkningen udtalt, at Regjeringen er uberettiget til at lade Forsvarssagen falde, og det ærede Mindretal har endvidere udtalt, at Regjeringen efter dets Mening nu ikke havde nogen bedre Vej at fremme Forsvarssagen paa, end ved paa Finantsloven at forlange bevilget, hvad Regjeringen maatte anse for at være det Nødvendige og Opnaaelige. Jeg godkjennder fuldstændig den første af det ærede Mindretals Udtalelser, og jeg kan ikke lidet end paafskjønne dets anden Udtalelse. Det ærede Flertal har anvendt et Par Sider i Betænkningen paa at motivere sit Forslag om at forkaste de væsentligste af de paa § 26 forlangte Bevillinger til Paabegyndelse af overordentlige Forsvarsforanstaltninger. Jeg ser ikke rettere, end at det ærede Flertal vilde have kunnet spare sig den største Del af sin Umage, thi det Hele kunde i Virkeligheden have været sagt i en eneste Linie. Det havde jo været tilstrækkeligt, naar det ærede Flertal havde udtalt: Vi kunne ikke foreslaa at gaa ind paa, at saadanne Bevillinger gives den nuværende Regjering; det er jo dog i Virkeligheden det Æneste, der staar paa dette Par Sider. Naar der for Rigsdagen forelægges Forslag til saa betydelige Bevillinger som dem, her er Tale om, og som angaa Foranstaltninger af den største Vigtighed for Landet, synes det mig kun at være en billig Forventning, at det Udvalg, som det overdrages særlig at undersøge disse Bevillingers Nødvendighed, ogsaa undersøger hver enkelt Bevilling for sig og udtaler sig om dens Nødvendighed. Det har det ærede Flertal imidlertid anset for at være unødvendigt; det har ment, at det var tilstrækkeligt at udtale som Hovedsum, at man ikke kan give saadanne Bevillinger til den nuværende Regjering. Jeg forstaar i det Mindste ikke Udtalelserne fra det ærede Udvalgs Flertal i Betænkningen og heller ikke det, der fremkom fra dets ærede Odsfører, paa anden Maade; thi Betragtningen er jo, som den ærede Odsfører for Mindretallet allerede har gjort opmærksom paa, i Virkeligheden den: enten ere disse 2 Millioner kun forlangte til Paabegyndelse af de samme Forsvarsforanstaltninger, som Regjeringen tidligere har foreslaaet i et særligt Lovforslag, og i saa Tilfælde ville vi naturligvis ikke nu bevilge en Paabegyndelse af det, vi ikke have villet gaa ind paa i sin Helhed, eller ogsaa er en Bevilling som disse 2 Millioner, sammenholdt med de store samlede Bølsø, der efter

**

114